

”FÖRVANDLINGEN PÅ VINTER”

EN KORTROMAN AV ANDREAS INGO

KORRIDORERNA PÅ VINTER

Det hördes ett lätt knackande, ett raspande, och stundtals, ett lågmält mumlande från de tonåriga eleverna i klassrummet. Dessa befann sig på Vinter, en globformad rymdstation som mätte fyrahundrafemtio meter i diameter. Rymdstationen bestod delvis av ett centralt gravitationsklot, som alstrade artificiell gravitation åt de mellersta och yttre delarna. Via hissanordningar, som anslöt gravitationsklotet till själva livsutrymmena, transporterades stundtals inneboende. Dessa byggde kojor av snö på klotets yta.

Trycket hade ökat på eleverna i klassrummet, en av enheterna i det mellersta skiktet av rymdstationen. En av dessa var Jeffrey, en femtonårig pojke med glasögon och mörkbrunt hår. Han var klädd precis som de andra: I en ljusgrå uniform, bitvis mörkare, och prydd med en stiliserad snöflinga, i större format.

”Vad gör du?” sade läraren till Jeffrey, när han passerade tonåringens bänk. Ljuset lyste från de flerglasade fönstren.

”Jag arbetar med ekvationerna.”

Läraren granskade läsplattan som låg mitt framför Jeffrey. Det var en rektangulär enhet, med trettontums display. Tredimensionella menyer kunde aktiveras och uppkopplingar göras mot avlägsna nätverk. Fläktarna surrade olyckbådande i taket.

”De här ekvationerna känner jag inte till.” sade läraren.

”Jag har bytt ut ekvationerna mot mina egna.” sade Jeffrey.

”Varför då?”

”För att de är... mer intressanta.”

Läraren inspekterade Jeffrey, som för att avgöra sanningshalten i hans påstående. En susning av röster gick genom klassrummet. Någon tappade en silverfärgad snusdosa, som rullade iväg på golvet.

”Håll dig till kursmaterialet.” sade läraren.

En klocka ringde och det var rast.

* * *

Jeffrey befann sig senare i en korridor nära klassrummet. Här fanns en lukt av svett och förbrukade maträtter. Men det var inte ett dominerande intryck, de flesta av eleverna hade duschat innan och var nu på väg till matsalen.

Jeffrey kände det som att han befann sig i en krigszon. Det var inte ett krig med plasmavapen och blixtrande lasrar. Det var ett kallt krig som utkämpades på lektionerna innan jullovet. Pressen var hög på eleverna att prestera. Men de var inte nödvändigtvis pressade att triumfera, snarare att lära sig matematiska grunder. Tonåringen letade genom ett skåp, vars dörr blänkte i lättmetall, och fann enheten som han letade efter: Denna var inte större än en modern mobiltelefon, men hade en tredimensionell display. Han kopplade upp sig mot nätverket och hörde rösten av en flicka.

Jeffrey övergavs i korridoren. Han såg konturerna av Samantha i tre dimensioner. Detta var en femtonårig flicka med ljusbrunt hår. Hon var inte direkt vacker, snarare något pojkaktig, slank och vältränad. Det var som att hon hade sett något annat: Spår av ett annat liv. Ögonen var blåa, läpparna raka, ögonbrynen var oplockade olikt andras. Jeffrey tänkte inte gå på fler lektioner, som han lovat. Istället skulle han besöka Samantha i träningsenheten, där det skulle spelas ett bollspel i låg gravitation.

”Ok.” sade Samantha, ”Vi ses i träningsenheten om trettio minuter.”

* * *

Han färdades genom en slags tunnelbana. En rörlig vagn som rörde sig längs en räls, som befann sig mellan de yttersta och de mellersta delarna av Vinter. Vagnens fart kunde regleras via en vridbar brytare.

Jeffrey passerade förbi delstationer, dörrar med vindrutor och varningsskyltar, som markerade ingångarna till olika enheter. Det fanns blinkande röda ljus, som avslöjade att vissa enheter saknade syre.

Vagnen rullade. Lysrör besvärade Jeffrey på väg till träningsenheten.

Det var en känsla av att förlora sig i en funktionell framtid, där gränserna mellan det nödvändiga och önskade började suddas ut: Ynglingen var annorlunda. Han tänkte på Samantha och deras plötsliga möte.

Nu anlände han till hissen, som inneslöts i skinande metall. Han gick ur vagnen, öppnade dörren och gick in i luftlåset.

Det var en hiss som ledde till de yttre delarna av Vinter. Jeffrey kände trycket mot skorna när hissen accelererade. Han passerade förbi fönster som vätte mot utsidan av rymdstationen. Vyn liknade på sätt och vis modellen av atomen som visats i skolorna i slutet av 1900-talet: Atomkärna, olika skal och elektroner som kretsade kring centrum. Skillnaden var att "skalerna" var synliga och att "elektronerna" var mycket större, proportionerligt. De olika enheterna var gråa mestadels, upplysta inifrån av bleka ljus.

Jeffrey lät trycket utjämnas och väntade på att dörrarna skulle öppnas.

* * *

Jeffrey satt senare på läktaren i utkanterna av träningsenheten. En match spelades av högt hoppande ungdomar, som gjorde fullt bruk av den svaga gravitationen.

En boll kastades och studsade mot konkava väggar, prydda med panoramafönster, som vätte mot den mörka rymden utanför. Det skreks och det tjoades. Bollen rörde sig inte i banor planetbundna var vana vid. Mycket ovala. Olika trick användes för att lura motståndarna, eller för att krossa dem.

Samantha sprang mitt i hopen, med en synlig protes.

Efteråt, då Samantha med svetten rinnande nerför pannbenet, förenades med Jeffrey, var det med dåligt humör. Hon sade att matcherna inte var dåliga matcher, men de var *bara* matcher. Hon, som hade hört talas om Jeffreys intresse för ovanliga ekvationer, hade tidigare förenats med ynglingen i matsalen.

"Problemet med Vinter är att det finns för lite variation." sade Samantha. "Jag tränar för att stärka min kropp."

De gick in i omklädningsrummet men Samantha stängde dörren till duscharna. Jeffrey satt ute på bänkarna och väntade. Varma ångor välldes in mellan nedre delen av dörren och golvet, fuktiga ångor som slingrande letade sig upp mot taket. Andra tjejer klädde av sig i Jeffreys närhet, till synes orädda för blickarna.

Jeffrey förenades senare med Samantha i omklädningsrummet. De pratade om anledningen till deras möte. Att de båda hade tröttnat på skolan och ville göra något annat. Kanske lämna rymdstationen och dess underliggande syfte: Att minera en nyupptäckt metall, av en ovanlig sort.

De använde "tunnelbanan" för att färdas till Jeffreys rum, vars dörr fanns i en lågupplyst korridor. Det passerade sporadiskt folk som tittade på ungdomarna avundsjukt, precis som att de var tillsammans.

Jeffreys rum var stökigt och dekorerat med allsköns modeller. Modeller han själv byggt som liten. De föreställde allt från rymdskepp till utomjordiska monster, till och med insidan av en mänsklig skalle.

De satte sig på sängkanten och pratade igenom problemet.

”Det viktiga är inte vad vi gör, utan *att* vi gör det.” sade Jeffrey, ”Det är en fördel att det är otillåtet.”

”Som att ge sig av längs asteroidbältet och besöka klippformationerna längre bort? Jag har hört talas om ovanliga formationer i klipporna.”

”Inte dumt.” sade Jeffrey, ”Bara det är ovanligt.”

”Ska vi säga att vi sticker om en vecka?” sade Samantha, ”Att vi letar efter en lämplig rymdskyttel, lämnar Vinter i natten, besöker asteroidbältet och återvänder innan morgonen?”

”Jag har funderat på det...” sade Jeffrey. ”Vi måste få folk att tro att vi återgått till det normala.”

ASTEROIDBÄLTET

Natten var ännu ung när rymdskytteln avlägsnade sig från rymdstationen. Silhuetten av en människa kunde iakttas i ett lysande fönster. En lampa släcktes men ungdomarna lät sig inte stoppas.

Jeffrey bet sig i läppen men sade inget.

Asteroidbältet tornade upp sig framför ungdomarna: Det var enorma klippblock som samlats i en större formation, som likt en lång svans avsmalnade med avståndet. De var svarta, i natten, där solen doldes bakom klippblocken. De bildade silhuetter, konturer vars inre former inte kunde avslöjas.

Samantha prövade en bränning med Jetstrålen, och rymdskytteln ökade snabbt i hastighet. Hon väjde för klippblocken, men kom för nära och hotade att kollidera. Jeffrey bad henne att ta det lugnare.

”Jag missbedömde hastigheten.” sade hon.

Jeffrey blickade ut mot ett gigantiskt rymdskepp, som stilla svävade i rymden. Detta var ”Hope”, ett fraktskepp som användes som lager och bara några veckor senare skulle transportera metallen till den närmsta kolonin. Den liknade en enorm skalbagge, komplett med olika sektioner, precis som att dess kropp var segmenterad som en insekt.

Samantha ansträngde sig för att hålla blicken på instrumenteringen men även på asteroidbältet utanför. Hon tände sökarljusen vilket gjorde jobbet betydligt lättare. Ungdomarna passerade klippblocken med lägre hastighet och såg stundtals konturerna i de gigantiska stenblocken: De liknade vulkaniska bergarter från någon söderhavsö. Det var något organiskt över dem, något levande.

”Stanna!” bad Jeffrey.

Samantha aktiverade de främre Jetstrålarna och kände förarbältets tryck mot bröstet.

De stod länge stilla och betraktade den gigantiska klippan: Den mätte tvåhundraftio meter i diameter, och i dess närhet fanns större och mindre klippor. Det var som att dess yttre antog formen av en förhistorisk målning. Det fanns ådringar i den, märkliga symboler, konturer som stimulerade fantasin.

”Jag misstänker att det är vulkaniskt material.” sade Jeffrey, ”Resterna från en exploderad himlakropp.”

”Kanske. Eller så bildades dessa fragment när solen kallnade.”

Jeffrey bytte plats med Samantha och aktiverade den bakre Jetstrålen. Han hade inte tränat och var ovan vid kontrollerna. Rymdskytteln accelererade och kolliderade med klippan. Jeffrey slog huvudet i instrumenteringen och Samantha skrek till. Som tur var hade hastigheten inte ökat nämnvärt.

Ungdomarna utbytte skrämde blickar.

”Jag tror det är bäst att jag sköter kontrollerna.” sade Samantha. Hon tittade noggrant på varningslamporna, men kunde inte upptäcka några fel.

Färden fortsatte i natten. Nu genom klippformationer som ledde till en utomjordisk värld. De fann sig omringade av förhistoriska klippor, stenblock som aldrig sett skymten av mänskligt liv.

Vissa var svarta, andra var upplysta av solens strålar, som försiktigt letade sig genom asteroidbältet och skapade en sällsam kontrast.

”Någonstans här stannar vi.” sade Samantha. ”Vi går E.V.A.”

De passerade senare förbi klippor, iklädda rymddräkter. Genom trånga passager och fram till nya ihåligheter.

Klippornas struktur var överrensstämmande, men det fanns avvikelser.

På ett ställe stannade ungdomarna och lyste med sökarljusen. De såg en formation som liknade ett urtidsdjur. Ungefär som att klippan hade tagit formen av något levande. Denna form skilde sig rejält från formen där ungdomarna hade kolliderat. Det såg verkligen ut som ben eller armar. Som att en insekt dolde sig i klippan, inte helt olik rymdskeppet "Hope", som hade skådats på vägen ut.

"Jag tror att det är en tillfällighet." sade Samantha. "Klipporna måste ha bildats i en het process, och slumpen söker sig alltid nya vägar."

"Kanske..." sade Jeffrey.

De fortsatte genom nya passager och fann sig omringade av urtida murar. "Organiska" fundament som förde tankarna till liv. På ett ställe fanns en avsats, där ungdomarna kunde sitta. Men gravitationen var frånvarande och gjorde detta omöjligt.

"Jag tror jag har förlorat koordinationen." sade Jeffrey plötsligt, "Jag minns inte varifrån vi kom."

Samantha tittade sig om och sökte efter landmärken. Hon aktiverade Jetstrålen och sökte sig till en passage, som ledde till en annan. Hon kände inte igen sig och darrade lite på rösten.

"Vi måste stanna och tänka efter." sade hon.

"Vi skulle använt bloss!" sade Jeffrey.

Ungdomarna återvände till ihåligheten. Solen hade förflyttats på himlavalvet. Det var nu helt mörkt och endast avlägsna stjärnor syntes.

"Försök minnas." sade Samantha. "Kommer du ihåg vad vi sett?"

"Jag minns bara att vi tittade på den där formationen i klippan." sade Jeffrey, "Sedan letade vi oss igenom några öppningar och hamnade på den här platsen. Kommer inte ihåg vad som hände däremellan."

"Vi skulle haft med oss bloss." sade Samantha.

Ungdomarna sökte sig iväg, på ren chansning men hittade inte tillbaka till formationen i klippan. De beslöt sig för att kontakta rymdstationen. Samantha försökte på alla frekvenser men lyckades inte. Till sist insåg ungdomarna att de var tvungna att retirera.

Det var en mardrömslik känsla att förlora sig i det okända: Som att de redan gått för långt och inte skulle hitta tillbaka. Alla riktningar tycktes likvärdiga, de visste inte vad som var upp och ned, vad som var framåt och bakåt. Alltså var det ingen mening att leta sig bort från klipporna och försöka hitta rymdstationen.

Till sist somnade ungdomarna i sina rymddräkter.

* * *

När morgonen gjorde sitt inträde steg temperaturen i rymddräkterna. Solen tycktes aktivare än vanligt. Jeffrey vaknade ångestfyllt och blickade in i solen, bara för snabbt titta bort.

Samantha hade stannat vid några klippor en bit bort. Hon svarade knappt på tal, sedan skrek hon "Titta!"

Jeffrey aktiverade brännaren och letade sig iväg mot Samanthas håll. Han såg bara konturerna av flickans syreaggregat, rymdhjälmen och benen som vilade därunder.

"Klippan lever!" skrek hon.

Jeffrey stannade och tittade på klippan, vars form höll på att upplösas! Det var som att klippans fasthet varit en optisk illusion. Som att något doldes där inne, en slags levande varelse som bildades eller frigjordes.

Inget kunde säga något. De bara svävade i rymden och stirrade på fenomenet. Fenomenet uppträdde på många ställen samtidigt: Formerna liknade en slags förhistoriska insekter. Större än vanliga insekter, som utgjorde klippan men samtidigt hyste eget liv. Formerna var inte komplexa, de var snarare en slags urform, som förändrades med tiden.

Jeffrey stirrade på formerna, skräckslaget. Han tog Samanthis hand, tagen av ögonblicket.

Samantha släppte Jeffreys hand och aktiverade en kamera i rymdhjälmens visir. Hon visste inte om bilden skulle bli lyckad men gjorde sitt bästa. De verkade bevittna ett fenomen skilt från alla andra fenomen: En klippa som kommit till liv, mitt i rymdens ödslighet! Detta var ett evigt ögonblick.

Men formerna blev till nya former. Till sist frigjorde sig utomjordingarna från klipporna och svävade iväg. Fenomenet verkade uppstå överallt, samtidigt.

Jeffrey stirrade upp mot solen, där flammor likt eld tycktes bildas vid koronan.

”Vad är klockan?” frågade han skräckslaget.

”05:30.” sade Samantha, ”Hur så?”

”Rymdstationen måste ligga i en annan riktning!” Jeffrey pekade med armen åt vänster, mot en öppning mellan klipporna.

Ungdomarna satte fart. De passerade varelser som svävade i rymden och lösgjorde sig från klipporna. Vissa var som avlånga maskar, andra hade vingar som gräshoppor. Åter andra liknade nästan däggdjur. Men det var ett tidigt stadium i evolutionen, enligt Samanthis sätt att se.

Utan att de hade anat det såg de till sist rymdskeppets konturer, i närheten av en klippa. De hade bara navigerat efter solen och hittat rätt till slut.

Varelserna tycktes färre på platsen men processen hade börjat. Ungdomarna flydde i rymdskeppet och kom fram till rymdstationen.

* * *

Det var nästan upplöpsstämning på platsen. Jeffrey blev argsint mottagen av sin far som också bevittnat fenomenet.

”Vad gjorde ni?” skrek han.

Jeffrey svarade inte. Normalt sätt skulle tonåringen fått en utskällning men det fanns inget att göra.

”Vad har ni sett?” skrek Jeffreys far.

”Samma sak som ni!” sade Jeffrey.

Ungdomarna blev visade till Vinters ledning som frågade ut dem om alla detaljer. Att de utan tillåtelse hade använt rymdskytteln var inte fördelaktigt, men ingen kunde tänka på detta nu.

”Hela asteroidbältet verkar upplösas och övergå i levande form!” sade Jeffrey.

”Det är som en dröm!” sade presidenten.

Någon konstaterade att detta måste vara den märkligaste händelsen i hela människans historia. Ätminstone i modern tid.

De ställde sig alla och spanade ut mot asteroidbältet. Klipporna fanns fortfarande kvar. Men svärmar av oanade former gjorde inträde i rymden och grumlade gruppens medvetande.

”Låt oss säga så här:” sade presidenten, ”En grupp måste utses att undersöka fenomenet mera noggrant. Eftersom Jeffrey och Samantha bevisat att de behärskar konsten får de betraktas som utvalda.”

Jeffrey var mycket chockad.

”FENOMENET”

Det var som att arbetarna ville gömma sig i rymdstationens innandöme. Jeffrey och Samantha använde rymdskytteln för att inspektera den främmande rasen, ifrån sittplatserna bakom det välvda glaset.

Det tycktes som att varelserna blev fler och fler.

Samantha använde all sin list och förmåga, för att manövrera rymdskytteln förbi de svävande varelserna: Utomjordingarna använde en märklig process, för att skapa ett inre tryck som fick organismerna att svälla. Stundtals lättade de på trycket, och därigenom skapades motsvarigheten till Jetstrålar.

Ungdomarna fotade varelserna och återvände till labbet, där de tillsammans med forskare kartlagde sina upptäckter.

En märklig bild växte fram av den utomjordiska rasen: Det var som att mindre organismer förenades med ”klipporna”, som bearbetade informationen och gav upphov till nya organismer. Organismer gjorda av okänd materia, en märklig blandning som tidigare misstagits för lättmetall.

Hade en avvikelse hittats i det periodiska systemet? Ett nytt grundämne som ingen kände till?

Forskningen fortsatte under elektronmikroskopet: Genom att stimulera ”metallen” med en viss form av elektromagnetisk strålning, tycktes den solida grunden upphävas och en slags vätska skapas. Denna vätska kunde anta okända former, som att den bar på information av ett sinnrikt slag, grunden för nya organismer.

Forskarna log likt lystna rävar, som att de förfogade över den största upptäckten i mänsklighetens historia.

Jeffrey och Samantha lät dem hållas, men tänkte på allt annat än grundämnena.

* * *

Dagarna efter betraktade ungdomarna framväxten av en ny ras av utomjordingar: Klipporna upplöstes i mindre organismer, som klumpade ihop sig och bildade nya. De betraktade silhuetter av inkräktare, som majestätiskt rörde sig framför solen.

De såg också himlakroppen runt vilket asteroidbältet svävade, som att de befann sig i utkanterna av Saturnus.

”Varifrån kommer informationen?” undrade Samantha.

”Kanske är det ett självorganiserande system?” föreslog Jeffrey. ”Ett system som bär på information, men som slumpmässigt testar nya möjligheter? För att i slutändan utvecklas och bli något större?”

”I så fall vet vi inte vart detta ska sluta!” sade Samantha.

* * *

Det hördes ord av missnöje från besättningen på Vinter. Arbetare som inte arbetade, lärare som suckade, barn som såg undergången framför sig.

Ungdomarna drog sig tillbaka och spenderade tid i rymdstationen.

De färdades i gnisslande hissar. De hörde ekon från avlägsna kollisioner. Rymdvarelserna klättrade på Vinters hölje. Kollisionerna tycktes öka. Vissa av varelserna besökte snögrottorna på gravitationsklotet.

Någonstans här började ungdomarna undra över relationen: Relationen mellan pojken Jeffrey och flickan Samantha.

De strövade periodvis genom avlånga korridorer. Besökte fikarum med övergivna ostar: Ingen sade något, de åt av osten men något låg i luften.

Till sist hamnade de i Jeffreys säng. De pratade om allt det som ingen fick prata om: Om äventyret som misslyckats, situationen på Vinter och hoppet för framtiden. De hade inte valt sitt liv på rymdstationen. De hade hamnat vid asteroidbältet av en ren slump. William, Jeffreys far, hade kommit från den närmaste kolonin. Samanthas mor Ina, hade kommit från ett kringdrivande rymdskepp, i jakt på rikedomen.

”Ska vi säga att vi bildar en pakt du och jag?” sade Samantha, ”Vi lovar att aldrig bli som de andra.”

”Vad ska vi bli då?” undrade Jeffrey.

”Det är det som är outtalat.” sade Samantha, ”Vi söker något som vi anat men som vi aldrig lyckats greppa. Jag tror framtiden bär på hemligheter.” sade hon, ”Märkliga hemligheter av annat slag än de vi upptäckt.”

De reste sig upp från sängen och gick fram till ett minimalt fönster, fyllt av imma. Samantha rörde handen över glaset, smakade på vattnet och betraktade gravitationsklotet. Utomjordingarna rörde sig fortfarande kring klotets yta. Av någon anledning hade ett barn gett sig ut på klotet för att leka med de okända. En förskräckt man öppnade ett luftlås och drog med sig barnet in i hissen, mot synliga protester.

”Det är som att Vinter representerar något grovt och fruset.” sade Jeffrey, ”En slags människotyp som vi aldrig varit.”

Ungdomarna letade sig bort från de mörka korridorerna, passerade dörr efter dörr. Vissa av dörrarna var sprayade med sprayflaskor: Klotter från ungdomar som tröttnat på regelbundenheten.

”Vi borde tänka mera på oss själva.” sade Samantha. ”I en värld som är på väg mot undergången verkar enda utvägen vara att försvinna.”

De hamnade i en anslutande sal i träningsenheten. Detta var ett badhus. De drog på sig badkläder och sänkte sig ner i vattnet, fyllt av små bubblor. De sprattlade som lik, simmade genom bubbelbadet som krokodiler. Inga andra ungdomar var där, men stället var öppet för allmänheten.

De hörde larmet av arbetarna, som nu lyssnade på ljudet av utomjordingarna.

I nära anslutning till själva bassängen, fanns uppställda stolar och små runda bord, det fanns kläder som lagts på stolarna. Kläderna droppade av vatten, som att badgästerna övergivit badet precis innan ungdomarna kommit.

”Vad är det med din far?” undrade Samantha, ”Jag vet att han har rollen som coach för hela verksamheten. Men vem är han egentligen?”

”Han är inte sträng om det är det du tror.” sade Jeffrey, ”Han är en välmenande far som kanske förlorat sig i arbetet. Det är som att han tänker mer på välbefinnande än på livets väsentligheter. Som utomjordingarna.”

”Jag känner av det.” sade Samantha. ”Ni har en koppling men det är inte en vanlig koppling. Som att ni är ämnade för något annat.”

”Vad då?”

”Jag vet inte.”

Ungdomarna lade ut i bassängen och simmade några längder. Skummet yrde, ungefär som en champagneflaska när korken öppnats. Detta var inte rent vatten, utan kryddat med såpa, för den skimrande effekten.

”Vi går till hörsalen.” sade Jeffrey, ”Min pappa ska tala.”

WILLIAM D. WYLER

Ett sorl av röster gick igenom publiken i hörsalen. Sofforna satt i rader, på olika höjder, beroende på hur långt in i salen åhörarna satt.

Det fanns enorma panoramafönster som vätte mot rymden utanför. Asteroidbältet utgjorde en tunn strimma vid horisonten. Utomjordingarna klättrade på glaset, tydligen fästa mot glaset genom en slags sugkoppar.

”Jag vet hur ni känner det.” sade William, ”Men situationen är under kontroll. Utomjordingarna har bevisats vara ofarliga och det enda frågetecknet är själva asteroidbältet.”

Någon klagade uppskrämt och tittade på en enorm varelse, som likt en gigantisk bläckfisk, rörde sig över glaset.

”Forskarna jobbar på problemet.” fortsatte William, ”Det enda förnuftiga är att vänta och se vad som händer.”

”Vänta och se?” skrek någon, ”Vårt enda hopp är asteroidbältet!”

”Vi är medvetna om riskerna. Kanske kommer metallen att upplösas och förvandlas till något annat? Men precis som processen börjat kan den också upphöra. Detta är ett nytt fenomen och mycket intressant för vetenskapen.”

Ungdomarna steg in i hörsalen. De letade sig uppför en trappa och hamnade vid en soffa längre bak i utrymmet.

”Låt mig berätta en historia.” sade William.

* * *

Det var på ”Sommar”, den näraliggande kolonin närmare solen. William hade utsetts till chef för ett nybygge av episka proportioner: En hel stadsdel skulle tillverkas, för att komplettera den befintliga kolonin på Sommar.

Planeten var mindre än den planet som fanns vid asteroidbältet. Här tornade enorma byggnader upp sig mot en gulnande himmel. Det var en känsla av guldaktigt skimmer, en sol som strålade genom en tjock atmosfär.

Bygget skedde inte enligt planerna. Varor som skulle levereras anlände inte som planerat. Långa stunder av väntan avlöste stunder av meningslös begrundan. Arbetarna började bli oroliga. De stirrade mot spiror av guld, byggnader av glas, som avtecknade sig mot den smutsiga himlen.

William förklarade att hans metoder var beprövade, att svårare tider skulle komma, men att den tålmodige skulle belönas.

För varje dag som gick började fler och fler att tvivla. De litade inte på Williams tidigare resultat, medvetna om att saker kunde ändras.

Till sist skedde upproret: Folk tog till vapen och började stjäla av det befintliga materialet. Andra gav upp och letade sig nya vägar, nya arbeten, i en stad utan större möjligheter. Polisen grep in, många blev dödade. De som klarade sig blev utan arbete, eller hamnade i fängelse, utan tidsbegränsning.

William försökte agera förnuftigt! Han visste att hans tid som byggnadsmästare hade kommit. Han var inte längre välkommen i en värld som levde på bristningsgränsen. Några dagar efter upproret anlände varorna. William flydde i ett rymdskepp mot Vinter, mycket snopen. Varorna ställdes på marken, i fina rader.

Människor på kolonin betraktade länge varorna, som inlindade i vita presenningar, vibrerade i vinden.

* * *

”Vad är andemeningen i denna berättelse?” sade William till åhörarna.

”Andemeningen är att det är bättre att ta det säkra före det osäkra! Katastrofer och omvälvningar gör folk tokiga. Men galenskapen måste bekämpas med en god nypa sunt förnuft. Perioder av osäkerhet, betraktande och väntan. Perioder där sunda människor tänker sunda tankar, och gör det med sådan övertygelse att galenskapen förhindras.”

”Vad hjälper detta oss?” sade en av åhörarna, ”Ditt exempel är bara ett exempel på ett reduktionistiskt tänkande. Du väljer information som passar dina egna syften!”

”Jag ville bara delge er informationen, eftersom den är applicerbar på många olika situationer i livet. Detta problem är samma problem som problemet med ungdomarna som utan tillåtelse begav sig av mot asteroidbältet, alldeles nyligen. De agerade utan kunskap om förutsättningarna och återvände endast på grund av ren tillfällighet!”

”Inte ens din egen son vet bättre!” skrek en av åhörarna.

”Jag vill bara vara ärlig med er!” sade William, ”Faktum är att dessa principer tillämpas på alla kolonier som människan skapat, eftersom inget annat fungerar.”

Ett sorl gick genom publiken, och utomjordingarna, som troligtvis inte lyssnat, bildade nya former, kroppsdelar som gav antydning till vingar.

ELEKTROMAGNETISKA FÄLT

Ungdomarna hade hamnat på labbet, på grund av en forskares ivriga samtal.

Det var rena djungeln där inne.

Tre assistenter hade rekonstruerat en hel värld av skogar, sjöar och bergsmassiv. Men detta var en värld i miniatyr: "Sjöarna" var en bassäng gjuten i betong, men formad som något naturligt. "Skogarna" var miniatyrträd, ungefär som japanska Bonsaiträd, sinnrikt klippta. "Bergen" svävade i bakgrunden, som hämtade från filmen "Avatar".

Det var på det stora hela ett imponerande arbete. Vad forskarna hade upptäckt var att det levande ämnet gav upphov till olika former av liv, beroende på miljön som det befann sig i. Det verkade inte sky några medel i kreativ förmåga.

Forskarna skapade olika sektioner i labbet, som skulle återspegla olika livsbetingelser: Ämnet bestrålades med elektromagnetisk strålning, på samma frekvenser som solens. Det placerades sedan i tre distinkta delar av labbet: Bland "Sjöarna", "Skogarna" och "Bergen".

Ungdomarna bads stiga in och betrakta underverket. De såg varelser i miniatyr, som med grodfötter simmade i vattnet. De såg trollsländeliknande insekter kretsa kring "Bergen". Till sist såg de krälände ormar röra sig bland Bonsaiträden.

Hur kunde detta komma sig?

Forskarna förklarade att det var frågan om accelererad evolution. Det var ingen tvekan om att evolutionen var medveten, till skillnad från människans, då det inte existerade ett naturligt urval. Former uppstod, vissa mer lämpliga än andra. De lämpliga formerna fungerade bättre i den särskilda miljön, andra gjorde det inte, och av någon anledning sållades de sämre bort.

"Fascinerande..." sade Samantha.

"Vi har upptäckt att variationer i elektromagnetisk strålning snabbar upp, alternativt saktar ner, evolutionsprocessen." sade forskaren, "Men det blir bättre! Strålningen ligger på samma frekvensband som solens. Vi misstänker att ovanliga processer i solens inre, som ni själva sett, har haft betydelse för omvandlingen."

"Vad betyder detta för framtiden?" undrade Jeffrey, "Tänk om solens ovanliga aktivitet avtar och allt återgår till det normala?"

"Det är det vi funderat på." sade forskaren, "Men bara tiden kan ge svaret på frågan."

Ungdomarna gick fram till den lilla sjön och fick se något mycket fascinerande: I en del av sjön hade några varelser simmat ut till mitten av den spegelblanka ytan och bildat en flytande ö, som vibrerade. Ön gav upphov till nya varelser, märkliga former som var ett mellanting mellan grodor och fiskar. De simmade som grodyngel, kompletta med svans.

Samantha pillade med fingret i vattnet, för att se om hon fick någon reaktion. Inget hände förutom att "grodynglen" simmade runt pekfingret och undvek jätten. Små vågor bildades av aktiviteten, störningar, inte större än några millimeter.

"Asteroidbältet bär på många hemligheter." sade forskaren, "Det är nog bäst att vi håller tummarna."

* * *

Ungdomarna var mycket uppspelta av allt som hänt. De hade gett sig ut för äventyret men upptäckt något annat: Att en oupptäckt livsform väckts till liv och förändrat vetenskapen för alltid.

De letade sig ner mot de lägre delarna av Vinter, till ett torkkrum med våta dukar, som vajade i heta luftströmmar.

Det fanns en kvinna där, som lyfte på dukarna och ersatte dem med nya.

Luften var kvav. Leklusten var inte frånvarande men ungdomarna kunde inte göra något, iakttaga av den nyfikna kvinnan.

”Äventyret...” sade Jeffrey och hejdade sig.

Samantha stod på andra sidan av dukarna och Jeffrey kände på tyget. Dukarna var fuktiga men ändå heta. Det var en känsla av uppror. Som att luftströmmarna och fläktens snurrande, återspeglade ögonblicket.

”Äventyret är inte bara att känna spänning och förnyelse.” sade Jeffrey, ”Det är att åstadkomma något, att finna något, att bli något man inte varit förut! Men jag vet inte vad det är jag söker.”

”Kanske är du för djupsinnig?” sade Samantha. ”Jag tror äventyret handlar om ren lust! Att komma till platsen man drömt om, att träffa människorna man hoppats på att möta. Att inte bara studera, utan vara delaktig i allt.”

”Kanske en kombination?” sade kvinnan i bakgrunden.

Ungdomarna stirrade mot kvinnan förskräckt. Hon gick fram till duken och rev ner den. Samanths ansikte blev synligt: Det var inte färat, utan kritvitt och lent som sammet. Kindbenen var knotiga av träning.

”Du kan ha rätt.” sade Jeffrey till kvinnan.

Ungdomarna gick runt och kände på dukarna. De drog ner de torra dukarna och hjälpte kvinnan med återstoden av tvätten.

Ungdomarna sade adjö till kvinnan och fortsatte mot de mellersta delarna av Vinter. Dammet hade samlats i olika hörn, ibland syntes till och med dammtussarna på golvet. De gick över luckor i skinande metall, som ledde till stulna maträtter.

När de kom in i Samanths rum fick Jeffrey en mindre chock: Det fanns ett akvarium i ett hörn, där varelserna från förut gjorde sällskap med fiskarna i vattnet. Belysningen blinkade. Kanske var det forskarna som skojade, ingen visste.

Ungdomarna satte sig ner på sängen. Samantha drog sig bakåt och lutade sig mot väggen.

”Jag har funderat på äventyret.” sade hon, ”Men äventyret är inte frånskiljt livet självt.” Hon fortsatte: ”Äventyret är något jag inte valt, utan snarare något jag alltid längtat efter. Jag har varit *tvungen* att välja det.”

”Jag tror man utvecklas av det.” sade Jeffrey.

”Vad menar du egentligen?”

”Ja menar att jag vill bli något jag inte varit. Att jag vill lära mig något jag inte kunnat. Att jag vill beröras av osannolikheten och förenas med varat.”

”Pretentiöst.” sade Samantha och log.

* * *

Ungdomarna satt senare i ett uppehållsrum, med återstoden av sina klasskamrater. Julen hade kommit, lektionerna var över och ett lugn hade inträtt.

Ungdomarna satt tysta och tittade på högfrekventa utsändningar, som visade framgångarna och nederlagen på Sommar.

Det var en känsla av att föras bort till en mytologisk värld, där allt som inträffat på Vinter sattes i perspektiv.

Det talades om bristen på råvaran, på ”metallen” som skulle fraktas från Vinter. Men ungdomarna förstod att utgången kunde bli katastrofal.

”Vi vet inte vad som händer om solaktiviteten fortsätter!” sade en tonårig kille.

”Vi vet *ingenting* om metallen!” sade en flicka bredvid.

”Det troliga är att någon måste göra något åt saken.” sade Jeffrey. ”Metallen är ingen metall utan snarare ett grundämne. Det är som att en medveten process pågår inom asteroiderna. Detta betyder att metallen aldrig kan levereras.”

”Vem vet vad ledningen gör?” sade flickan. ”Så vitt vi vet är de styrda av ekonomiskt intresse, samma vinstintresse som driver våra föräldrar.”

* * *

Några dagar därefter avtog solaktiviteten. Varelsena förenades med asteroiderna och ”Fenomenet” tycktes upphöra. Ledningen beslutade att leverera varan ändå, oavsett konsekvenserna. Om ”Metallen” inte höll måttet, skulle den åtminstone vara av vetenskapligt intresse.

Jeffrey och Samantha fick följa med fraktskeppet ”Hope”, som skulle resa till Sommar med lasten.

De hoppades på storslagna äventyr och kanske utveckling, under täckmantel som ledningens spioner.

RESAN TILL SOMMAR

Tystnaden vilade över avdelningen, där Jeffrey och Samantha låg i djupsömn. Blått ljus studsade mot metallhöljerna, där ungdomarna legat i tre veckors tid.

Stundtals kunde avlägsna röster höras, röster från förarmodulen, där rymdpiloterna uppehöll sig.

Ett upprepat pipande kunde höras: En varningssignal från Jeffreys Cryotub, och metallhöljet öppnades.

Ynglingen låg stilla som ett hjälplöst foster, redo att födas.

Efter några minuter hade Jeffrey vaknat och tagit sig upp på benen. Allting kändes vingligt, ansträngt, ovanligt. Han iakttog Samanthas Cryotub, och den tonåriga flickan syntes otydligt genom det immiga glaset.

”Vad har hänt?” undrade Jeffrey.

Varför hade han vaknat och inte de andra? Aldrig hade han känt sig så vilsen, så frånvarande, så orkeslös i kroppen.

Han gick runt och inspekterade Cryotuben: Det skinande metallhöljet, dekorerat med fabrikatets symboler. Han såg felet rapporteras på en mindre display: Gasblandaren hade gått sönder.

Jeffrey förstod att han vaknat för tidigt. Bara tre veckor hade gått av färden och sju veckor återstod. Han letade sig igenom en trång passage som liknade en tunnel. Vita ljus, enhetligt placerade, lyste upp den bleka kroppen. Det var som att gå mot ljuset, i en oväntad nära-döden-upplevelse. Gröna displayer visade lufttryck och temperatur och en rymdhjälm låg på golvet.

Inga avvikelser kunde upptäckas.

När han kom fram till förarmodulen överraskade han rymdpiloterna: Han var iklädd endast kalsonger, en lätt T-shirt, inte ens strumpor.

”Vad har hänt?” undrade en av männen.

”Min Cryotub har gått sönder.” sade Jeffrey, ”Vad ska jag göra?”

Männen följde med Jeffrey till Cryo-avdelningen för att titta på felet. De läste varningssignalen på displayen och dunkade Jeffrey i ryggen.

”Antingen får du följa med oss andra till förarmodulen.” sade en av männen, ”Eller så spenderar du tid i ensamhet. Välj själv.”

Jeffrey funderade och sade att han skulle återkomma med svaret.

* * *

Tiden som följde var påfrestande för Jeffreys nerver: Han satt länge för sig själv och drömde om Sommar och de kommande äventyren. Han tänkte på Samantha, som om hon var hans tjej, men han undvek alltför djupa tankar.

Han lät sig föras bort av suset från fläktarna och de sporadiska besöken i köksenheter. Att färdas med ”Hope” var som att färdas in i det okända: Han kände sig låst på platsen, men samtidigt förnyad.

Till sist kom han på en idé: Han skulle väcka Samantha och fråga henne om de kunde dela Cryotub. Det skulle bli trångt i enheten, men hans funderingar gick i cirklar. Han ville inte vänta sju veckor till ankomsten.

Jeffrey tryckte på en knapp som stoppade Samanthas gasblandning. Rent syre fyllde Cryotuben och flickan vaknade upp.

”Var är vi?” undrade hon.

”Ute i rymden.” sade Jeffrey, ”Sju veckor kvar till ankomsten.”

”Varför är vi vakna då?”

”För att min Cryotub gått sönder och jag behöver din hjälp.”

”Hur så?”

”Det är så att gasblandaren i min Cryotub gått sönder! Jag har vaknat upp alldeles nyligen, sju veckor innan ankomsten! Jag har suttit i sovsalen i flera dagar, funderat på Sommar och allt som kommer komma. Men mina tankar går i cirklar och jag står inte ut mer! Så jag undrar om jag kan få dela Cryotub med dig?”

”Kanske...” sade Samantha, ”Men hur ska vi få plats?”

”Vi testar att lägga oss i Cryotuben, kanske kan jag hålla armarna om dig?”

Samantha tittade på Jeffrey med förvånade ögon.

Ungdomarna lade sig ner i Cryotuben. Platsen var inte stor men genom att vända och vrida på armar och ben, huvud och höfter, gick det slutligen att få en bekväm ställning. Det slutade med att Jeffrey fick ligga bakom Samantha, och hålla armarna om henne.

De kände sig som barn.

ÄVENTYRET PÅ SOMMAR

De landade i ett avlägset lagerområde en bit från huvudstaden. Plågade träd, med spretande grenar, prydde ett delvis tomt område. Vindpinade män, dirigerade ”Hope” till sin ställning i närheten av en gigantisk container.

Ungdomarna steg ut och betraktade lagerplatsen. Området var prytt av asfalt och gult grus, större vattenpölar kunde ses på platsen. Männen steg fram och hälsade på nykomlingarna. Deras händer var slitna och grova, vana vid fysiskt arbete och hårda tider. Ingen av männen hade mycket att säga, men var inte ovänliga. De kikade upp mot den svaga solen, som problematiskt letade sig igenom den tjocka atmosfären. Och det var som att grönnare buskar rasslade i vinden, utan att synas tillräckligt.

”Vi kommer snart med lastbilarna.” sade ledargestalten. ”Tills vidare får ni bekanta er med Sommar.”

* * *

Ungdomarna begav sig av mot staden. De mindes vad Jeffreys far hade sagt om det senaste äventyret: Att ungdomarna hade klarat sig av ren tillfällighet.

Denna gång var de noga med att memorera tecken. De letade efter större strukturer som utgjorde avvikelser i den utomjordiska miljön.

På sidan av vägen tornade ett klippmassiv upp sig. Det kändes som ett gammalt odjur, osande av gult ljus och intagande olycksbådande ställning. Benen och armarna syntes i klippan, ungefär som utomjordingarna i asteroidbältet.

Vägen var sprucken på platser. Som att en jordbävning skakat området och efterlämnat förödelse.

”Vad tror du?” sade Samantha.

”Att landskapet formats av ovanliga förhållanden.” sade Jeffrey, ”Vi fortsätter till staden och memorerar allt.”

* * *

Staden var som en bortglömd vista från Inkatiden: Gula byggnader, spruckna på platser, utgjorde olika lager av utomjordisk ingenjörskonst. Formade som flerlagriga pyramider, prydda av genomskinligt glas.

Separerade av trappor.

Vissa av ”pyramiderna” liknade inte pyramider: De hade magnifika utbyggnader, formade som plåtåer, som estetiskt välvde sig över gatan och beskuggade marken. Ovanpå vissa av dessa plåtåer kunde människor synas, iklädda ökenvandrades dräkter.

Jeffrey och Samantha gick uppför en längre trappa som ledde till en av dessa plåtåer. De fann en centralt belägen ”vattenkälla”, där vatten kunde drickas ur rinnande kranar. De upptäckte ”ökenvandrarerna”, som på närmare håll liknade vanliga människor.

Hela staden var som ett fornminne från en annan era. Samantha fantiserade om alla öden som genomlevts. Vad livet betydde för den lilla människan. Precis som historien skrevs av de rika, hade knappast dessa ”vandrare” mycket att säga till om.

Jeffrey tog Samanthas hand och de gick ner för trappan och in i stadens myller. Genom gränder och in i folktomma gränder, där genmanipulerade djur fyllde tomrummet och gav ifrån sig nervösa läten.

De hamnade hos en skräddare som mot betalning sydde kläder åt ungdomarna, i samma stil som de andras.

* * *

Några timmar senare befann sig ungdomarna i ett köpcentrum. De gick genom en takförsedd gång, som ledde till olika butiker.

De var många lukter i luften: Syrliga lukter, svävande ballonger, och oljudet från gråtande barn.

Här bestämde sig Samantha för att shoppa. De köpte söta kakor, vetebaserade kringlor som modifierats med stärkelse. Kraftiga män passerade ungdomarna och stötte ihop med dem.

De gick genom köpcentret och kom fram till ett torg: Ungdomarna stannade och drog efter andan! Skulpturen av en enorm varelse kunde synas. Denna varelse påminde om varelserna från Vinter och asteroidbältet, men var mycket större. Svart, prydd med bevingade segment, tentakler från urtiden. En av männen sade att det var en mytologisk varelse, sedd av få, men troligen från framtiden.

* * *

Tiden gick och ungdomarna höll koll på större landmärken. De letade sig igenom olika stadsdelar och kom fram till stadens yttre kanter, där ett bygge hade inletts av episka proportioner. Detta förflyttade ungdomarna till dåtiden. De tänkte på "metallen" som färdats genom rymden bara för att bli byggmaterial i den nya världen.

Det var en vista av outtalad ödslighet.

De såg vita presenningar vaja i vinden. De såg högar av nedhuggna träd och konturerna av monstruösa maskiner. De undrade om detta var platsen där Jeffreys far William hade förlorat sina arbetare.

Ungdomarna gick ner till platsen, som utsträckte sig som en mäktig dal i det utomjordiska landskapet. Längs horisontens rand, och närmare betraktarna, fanns ett kolossalt bergsmassiv. Detta sträckte sig så långt ögat kunde se, utan snötäcke, och förenades med guldfärgade moln närmare himlen.

"Tänk att gå där." sade Samantha.

Jeffrey höll med men sade inget.

De inspekterade lasten under de vita presenningarna: Detta var inte Williams last, detta kunde ögat se. William hade många gånger talat med Jeffrey om lasten.

Men känslan av enhet var påtaglig: Det kändes som att hela världen, med all dess mångfald och rikedom, hade sammanstrålat och lämnats ligga på området. Ingen vara var den andra lik. De hittade vassa fönster, rör i olika längder, slangar som buntats samman.

Det var som en kyrkogård, en begravningsplats, men hade två besökare.

Ungdomarna tog en taxi för att återvända till fraktskeppet. De fick betala i förskott och hamnade i okända stadsdelar.

"Vart är du på väg?" frågade Samantha chauffören.

"Till centrum." sade han. "Jag tar en genväg."

Ungdomarna blev rädda av intrycken. De kände inte igen sig och kvällen närmade sig.

Byggnaderna tornade upp sig som hotfulla kolosser. Taxins motor hostade. Fasaderna sträckte sig ut över vägen, likt onda ansikten och det spelades främmande musik.

Till sist blev ungdomarna avsläppta på ett område som liknade alla andra.

"Gå runt hörnet, fortsatt trehundra meter, och ta till höger." sade mannen, "Då är ni framme vid centrum."

Ungdomarna gick ut.

Taxin försvann med ett dån. Ungdomarna gjorde som mannen sagt men kände inte igen sig. Istället för centrum befann sig ungdomarna på en byggnadsplats: Denna var också prydd med övergivet byggnadsmaterial.

Skumma typer rörde sig i bakgrunden.

Bitar av vit plast vajade i vinden och avslöjade att ungdomarna hamnat på Williams förra arbetsplats.

”Vad gör vi?” sade Samantha.

”Vi måste stanna och tänka efter.” sade Jeffrey, ” Det är som min far har sagt: Ruser vi åstad och gör något tokigt kan vi bli överfallna eller skjutna.”

Ungdomarna stannade och tänkte. Såg sig om och betraktade det näraliggande området. De såg att det lyste i vissa fönster. Lampor släcktes. En man kom ut på området och frågade vad saken gällde. Ungdomarna sade att de gått vilse och behövde skjuts till centrum.

”Det går inte.” sade mannen. ”Ni befinner er i en avlägsen stadsdel. Om jag var ni skulle jag ta tåget till centrum, det går var femtonde minut.”

Ungdomarna blev visade till stationen, där unga barn gick i led efter äldre gestalter. Det var en ovanlig tilldragelse, och inte bara ett led, utan flera. Ungdomarna tänkte på faran. Varför just de hamnat på Williams förra arbetsplats, bara för att bevittna undergången.

”Jag tror det löser sig.” sade Samantha.

De satte sig på tåget och fortsatte till centrum. Barnen småpratade och tog av sig huvorna till dräkterna. De upplevdes annorlunda än barnen på Vinter: Vindpinande, ärrade, något föråldrade men inte sorgliga.

Som att landskapet färgat av sig och blivit yngre.

PÅ DISKOTEK

Följande dagar spenderades mestadels i fraktskeppet. Ungdomarna hade haft sitt äventyr och visste inte vad de skulle göra. De irriterade männen på lagerplatsen. Oroade sig för ”metallen”, ovetande om vad framtiden hade i sitt sköte.

En kväll kom Jeffrey med ett förslag: De skulle bege sig till centrum och spana in nattlivet. De hade varit passiva betraktare, filosofer, som betraktade livet uppifrån.

Delaktighet innebar att inte känna avstånd mellan självet och omgivningen. Att inte se sig själva som annorlunda, överlägsna eller underlägsna. Utan att förenas med omgivningen i en sällsam extas.

De försvann i skydd av mörkret. Stadens lampor lyste nedtonat på avstånd.

* * *

De kom in i en märklig byggnad nära centrum. Byggt med gult murbruk, fasader som förde tankarna till Inkatiden. Kontrasten var stor mellan det gamla och det nya: Istället för marmorade stenar, och troner i guld, fanns här ett innanmäte från framtiden: Draperier i plast, moderna musikanläggningar, väggar i metall som tempererats.

För att skapa distans mellan fasaderna och rummen på insidan.

Kvällen var ännu ung och några få gjorde ungdomarna sällskap på golvet. Det spelades en futuristisk trance av ett slag som inte hörts förut.

Det kändes obekvämt att ta de första stegen. Äldre ungdomar betraktade de unga från sittplatser längs väggarna. Alkoholhaltiga drycker hälldes upp i skummande glas.

”Vem är du?” frågade Samantha Jeffrey plötsligt.

Jeffrey svarade inte. Han blev förvånad över frågan. Han undrade om Samantha kände något för honom och om han kände något för henne. Han tänkte att ingen situation kunde bli lägligare.

Ju längre kvällen led ju tydligare fick Jeffrey svar på frågan. Ungdomarna förenades inte av romantiska känslor, utan snarare av ett gemensamt intresse: Ett kall till något mer än vardagslivet.

”Jag är väl en förlorad själ.” sade Jeffrey plötsligt, ”En kille som drömt om äventyret, men fångats upp av det! Nu finns ingen väg ut!”

Samantha log.

De gick och satte sig vid de andra ungdomarna och beställde in alkoholhaltiga drycker. En diskussion inleddes med ungdomarna i den andra världen. Samantha undrade hur de hade det. Hur upplevde *de* kolonin?

”Vi ser ingenting storartat i det.” sade en långväxt kille.

”Hur menar du?”

”Jag menar att förhållandena är mediokra. Fattigdomen har brett ut sig. Vissa lever gott. Andra skiter i saken och bara festar.”

Samantha bjöd upp killen till dans. Jeffrey såg på med en känsla av avund. Inte det att han var förälskad i flickan, men han hade heller ingen vid sin sida. Han undrade om han alls var ämnad för det mänskliga livet.

”Vem är du?” frågade en flicka Jeffrey.

Ynglingen blev förvånad. Huvan åkte av och han fick syn på en flicka som påminde honom om barnen. Men hon var lite äldre och drack alkohol.

”Jag är väl en förlorad själ som gett upp livet för äventyret.” sade Jeffrey, ”Vem är du?”

”En innetjej.” sade hon.

Det bjöds upp till dans och Jeffrey kunde inte neka. Alla sittande ungdomar gick upp och förenades med de dansande på golvet. Transen förde ungdomarna bort till en varmare plats. Toner från ett futuristiskt mecka, med en smak för natten.

Otymligheten i stegen och det höga tempot gjorde Jeffrey yr.

”Ge dig till tåls.” sade någon som sett ynglingens fotsteg.

Jeffrey mötte Samantha och betraktade den unga skepnaden, som mer påminde om något utomjordiskt än en vanlig flicka: Ögonen var förstorade, rytmen djurisk, andhämtningarna tunga.

Ungdomarna förenades med de andra och gav upp sig själva i dansen.

* * *

På vägen hemåt hittade ungdomarna konservburkar som de sparkade fotboll med. Nyfikna främlingar iakttog paret, övertygade om att de var tillsammans.

Men det fanns inga romantiska känslor. Möjligtvis med undantag av känslan i natten: Där det var som att fånga idealet om den utomjordiska världen. Världen där allt kunde hända och faran väntade runt hörnet.

”Jag tror jag håller på att förändras.” sade Samantha. ”Det känns som att vi tagit för många steg in i det okända för att inte färgas av det. Ungefär som du sade.”

”Det finns ingen väg tillbaka?”

”Precis.”

De gick in i återvändsgränder, prydda av blänkande lampor, där vissa människor samlats och rökte droger.

”Jag försöker fånga känslan.” sade Samantha. ”Jag har alltid drömt om att vandra i natten i en främmande värld. Men jag hade inte trott att jag skulle möta den här världen. Inte att det skulle bli så påtagligt, så äkta.”

”Kan du förklara?”

”Nej. Det är ingen mening.”

”Försök i alla fall.”

”Okej.” sade Samantha, ”Detta är en värld färgad av en tjock atmosfär, där solen tycks ha drunknat i en tät dimma.” Hon vinglade. ”Någonstans i denna dimma har vi en stad byggd av klippor från bergen. Men dessa stenar är inte varma. I en slags utopisk blandning mellan gammalt och nytt, har vi ett diskotek, med väggar av metall, som hyser förvuxna ungdomar som inte borde finnas.”

”Fortsätt!”

”Det är inte direkt utopiskt, inte heller dystopiskt, snarare en blandning av ont och gott, sant och osant! Livet serverat på ett gyllene fat!”

Jeffrey skrattade.

UTOMJORDINGARNA VAKNAR

Solens strålar trängde igenom atmosfären, men de gigantiska urladdningarna, elektromagnetiska moln av oanad kraft, upptäcktes inte.

Ungdomarna fick bevittna en repetition av fenomenet på Vinter: ”Malmen” fraktades från Hope i gigantiska lastbilar, men malmen förvandlades till utomjordiska former: De vindpinade männen häpnade, vissa flydde från lagerområdet.

Formerna tycktes små till en början, men ju längre tiden led, desto längre tycktes utvecklingen fortskrida.

* * *

Ungdomarna befann sig senare i en galleria, på en plats förankrad i berget. En större folkmassa hade samlats och följde fenomenet på en storbilds-tv. Varje gång en varelse visades var det som att en susning gick genom publiken.

Reportrarna gjorde sitt bästa för att lugna folket. De sade att varelserna var ofarliga, att vissa utvecklade vingmembran. Andra krälade på marken. Det syntes former som simmade i en avlägsen sjö. Där utomjordiska dykare bildade öar av sammansmälta former. Barnen var lyriska, de vuxna mycket rädda.

Ungdomarna analyserade reaktionerna: Det upplevdes som att åldern var det avgörande för upplevelsen. Där barnet såg äventyr, såg de äldre fasa. Ungefär som Jeffrey och Samantha utmärkte sig på Vinter.

Men folket började vänja sig vid ”besökarna”. Utomjordingarna gjorde inga försök att angripa. De integrerades med vardagslivet och tycktes uppfylla en profetia: Myten om den kommande förvandlingen. Det som skulpturen lovat i stadens centrala delar.

Utomjordingarna blev symboler för vad som hände i den nya tiden: Där gamla idéer fick överges till förmån för nya.

* * *

Ungdomarna förberedde sig på att kontakta Vinter. Att berätta det obeskrivbara: Förvandlingen på Sommar och katastrofen för Vinter.

Det var ett krisläge men ungdomarna var alldeles borta: Fängslade av äventyret och oroliga för framtiden.

De intresserade sig för den nya rasen, obenägna att tänka praktiskt.

”Vi måste berätta som det är!” sade Jeffrey.

”Vad ska vi säga?” undrade Samantha.

”Vi säger...” sade Jeffrey, ”att malmen är obrukbar men att framtiden är oviss.

Kanske finner vi en lösning om vi inte tänker i gamla banor.”

”Kanske.”

Märkliga ljud kunde höras från lagerområdet.

”William kommer gå under!” sade Samantha plötsligt, ”Du vet hur mycket han investerat i projektet!”

DIALOGEN MED WILLIAM

Jeffrey kopplade upp sig mot Vinter. Det fanns en vridbar stol och en display som visade kontaktpersonen i tre dimensioner. Jeffrey belystes av det blåa ljuset, van vid teknologin men samtidigt fylld av ångest inför ögonblicket.

”Jag visste att det skulle ske!” sade William något senare, ”Jag har samlat kraft och försökt lugna de övriga.”

”Vi kan inget göra.” sade Jeffrey, ”Utomjordingarna har förvandlats och integrerats med Sommar.”

”Problemet är att få folket med sig!” sade William, ”Panik skapas i kriser.”

”Vad gör du?” undrade Jeffrey.

”Jag undervisar i en gammal form av meditation. Att släppa tankarna, lägga sig ner, rensa sinnet och tänka positivt.”

”Lyckas du?”

”I vissa fall ja, i vissa fall inte! Problemet är att meditation är för abstrakt för en ytligt sinnad massa.”

William satte sig tillrätta på stolen vid den tredimensionella displayen, där Jeffrey ansikte lystes med ett blåaktigt sken. Det smattrade från en kaffebryggare i närheten. Ynglingen såg faderns oro och hade slut på orden.

”Det viktiga är att ni återvänder!” sade William, ”Jag har sett undergången i vitögat många gånger.”

”Vi kan inte återvända nu!” sade Jeffrey.

”Vad pratar ni om?”

”Vi har mycket kvar att göra på Sommar!” sade Jeffrey, ”Detta är ett äventyr utan gräns! En händelse av ofattbar betydelse för hela mänskligheten. Att missa detta vore som att säga nej till livet!”

”Återvänd i alla fall!” sade Jeffrey, ”Jag anar att detta kommer sluta i katastrof! Jag svettas ymnigt och drömmer mardrömmar om nätterna!”

Samantha stod bredvid men föste Jeffrey ur stolen. Hennes ansikte lystes upp av det blåaktiga skenet. Röster kunde höras på avstånd.

”Låt mig förklara.” sade Samantha. ”Äventyret är inte så ytligt som du tror. Äventyret är en process mot uppvaknande! Jeffrey har pratat med mig om utveckling. Jag trodde honom inte, men livet på Sommar har fått mig att ändra uppfattning.”

”Vad menar du?”

”Jag menar att alla upplevelser förändrar sinnesstämningen! Det handlar inte om att förstå detaljerna i en annan värld. Det handlar inte om att bevittna förvandlingen och vinna kunskap om världen! Det handlar snarare om en livets nödvändighet: Att känna betydelsen på ett djupare plan, där alla tingen förvandlas och uppgår till en högre helhet.”

”Ni är tokiga!” sade William.

”Detta borde du veta som är meditatör!” sade Samantha, ”Upplevelserna skingrar mörkret! Bereder oss på en framtid som redan är här.”

Jeffrey föste Samantha ur stolen. Rymdpiloter samlades kring den tredimensionella displayen, nyfikna på vad som sades.

”Du är min far!” sade Jeffrey, ”Vi respekterar din vilja men har också en egen dröm att förverkliga! Du kan inte se på oss som två små barn!”

”Jag vet.” sade William.

”Du för över *dina* drömmar på Samantha och mig! Drömmarna om att fånga det förflutna i byggandet av framtiden!”

”Det stämmer inte.”

”Jo, det stämmer. Du hatar framtiden, med dess utveckling och framsteg! Du längtar tillbaka till jorden och dess östliga arv. Kulturer där framsteg sågs som slutna gränder, där ynglingar förvirrade sig och gick vilse. Men framtiden är redan här!”

”Jag vet inte.” sade William.

”Jo, detta är en chans på en livstid! Att möta en civilisation som aldrig skådats! Ett liv som fungerar enligt andra premisser. Det enda vi begär är att du väntar ett slag. Att du ger upp din strävan, och inser att livet är fyllt av risker: Risker att dö, men också möjligheter att födas!”

William stirrade på Jeffrey, nu fylld av bävan. Det blåa ljuset tycktes överkligt, futuristiskt. Som en dröm, surrealistisk och farlig. En omöjlig möjlighet, en väg bort från verkligheten.

Han stirrade på Jeffrey som att det var för sista gången.

Sedan bröts kontakten.

UTOMJORDINGARNA VID SJÖN

Sjön låg bortom huvudstaden, i ett område med planare ytor, nordväst om lagerområdet. Reportrar hade samlats för att bevittna skapandet av de flytande öarna, som till stor del liknade forskarnas ö i labbet på Vinter.

Jeffrey och Samantha hade lånat en liten båt och lade ut från strandbrinken, ett ärrat och grusat område, som lyste i gult.

När de startade Jetdriften, som var en luftburen propeller i stort format, såg ungdomarna smutsiga fragment i vattnet: Rester från algblomningar i sjöns undre regioner, omöjliga att upptäcka för blotta ögat.

De såg också guldaktiga moln svepa över sjön, vissa partier övergick i rosa.

Jeffrey använde en portabel anteckningsbok, i elektroniskt format, för att teckna ner sina iakttagelser.

Samantha styrde.

* * *

Ungdomarna lade till vid den flytande ön. Marken var ojämn, svart som sot men prydd av kanter. Ön mätte tjugofem meter i diameter. Jeffrey och Samantha gick över åsar, som oscillerade i en utomjordisk rytm. Olika former skapades och upplöstes.

Jeffrey tittade sig om och såg andra öar lik den beträdda: Olika vetenskapsmän inspekterade "Ämnet", på andra öar, och det var som att utomjordiska former svepte över området. En gigantisk "Bläckfisk", lik formerna som klättrat på Vinter, vältrade sig i vattnet. Ett TV-team hade samlats i båtar för att fotografera underverket.

Jeffrey närmade sig ett avsnitt där tre oscillerande former skiljde sig från omgivningen: Formerna tog skepnad. En slags utomjordisk sköldpadda skapades, komplett med simhud mellan tårna. Dessa fötter var oproportionerligt stora.

Samantha gick över ett porösare parti när hon plötsligt tappade balansen och sjönk ner i en håla! Hon skrek till, rädd för att upplösas. Men skriken blev till lugna konstateranden: Oscillerande vågor registrerade flickans form, som ett medvetet instrument. Jeffrey hörde ropen och skyndade till platsen. Samantha sade att hon inte skadats utan kände en märklig kontakt med Ämnet.

Ungdomarna satte sig ner vid toppen av den flytande ön. Jeffrey antecknade iakttagelserna i sin elektroniska anteckningsbok. Samantha sade att inget varit som hon trott. Hon hade kommit "Ämnet" in på livet. Det var som ett levande väsen, men uttryckte sig i abstrakta känslor. Känslorna gav upphov till olika livsformer, ungefär som en konstnär som målar undermedvetet.

"Det märkligaste jag någonsin hört." sade Jeffrey.

"Det var inte otäckt." sade Samantha, "Snarare en känsla av symbios och förening."

Exkursionen pågick under hela eftermiddagen. Ungdomarna tyckte sig se en underliggande ordning i skapelseprocessen: De såg paralleller mellan vad som tidigare hänt på Vinter och vad som nu hände på Sommar. Utomjordingarnas förvandling var beroende av tid och rum, men en inneboende intelligens styrde utvecklingen.

På Vinter utvecklades en osannolik Jetdrift, i sjön utvecklades grodfötter. Utvecklingen följde inte linjära banor.

"Jag känner att allt håller på att upplösas!" sade Samantha, "Vi är inte ungdomar längre."

”Och det var inte jag som tvingade dig!” sade Jeffrey, ”Det är du som tagit mina ord och fört idéerna ett steg längre!”

”På vilket sätt?”

”Du är inte rädd för utveckling längre.” sade Jeffrey, ”Du har tagit idéerna på Vinter och lett mig längre än vad jag själv skulle vågat.”

Ungdomarna närmade sig en av hålorna, där det svarta ämnet oscillerade och gav upphov till fantasifula former. Jeffrey lät sig långsamt glida ner i hålan, med ett fast grepp om Samanthis händer.

”Jag känner inget!” sade Jeffrey.

”Pröva längre.” sade Samantha.

Och det var som att ynglingen fördes bort till en annan värld, ovetandes om det berodde på fantasin eller ”Ämnet”.

När Jeffrey kom upp gick ungdomarna över den lilla ön med en känsla av förenig. De hade smakat på det andra livet. Något de sökt men inte lyckas formulera. Kanske var det magin i den gulnande kvällen?

De letade sig ut till de andra öarna. De passerade forskarna och TV-teamet, som återvände för kvällen. De såg märkliga reptiler ligga och lata sig på stränder. Gigantiska Amöbor som snurrade i det smutsiga vattnet.

En känsla av överrumpling och förenig.

Ingen tid att blicka tillbaka. Ingen tid att luta sig tillbaka i meditationsstolen, liksom William, för att finna den sanna friden.

Snarare var det en tid för märkliga upptäckter.

PIERRE PÅ AKADEMIN

Det hade blivit ett hett omtalat samtalsämne, vad som hände. Ungdomarna höll sig i periferin, ovilliga att blanda in media i sitt äventyr.

Det pratades mycket om Ämnets natur, vad som orsakade fenomenet och om något gick att begripa.

Ungdomarna mötte en forskare som hette "Pierre", en frisk och omtalad man, klädd i vita rockar, med en uppkopplingsanordning, som gjorde honom tillgänglig för allmänheten.

"Vad tror ni fenomenet beror på?" frågade Jeffrey forskaren.

Pierre mötte ynglingens blick med en levnadsglad utstrålning.

"Det är en komplicerad process som vi börjat begripa." sade forskaren, "Ämnet är inget vanligt ämne utan snarare ett kvantmekaniskt fenomen. Det är som att ämnet förvillar oss med sin yttre skepnad. Egentligen är det frågan om ett avancerat medvetande, ett medvetande som inte tänker i linjära banor. Se det som en rad superdatorer, som är sammankopplade i ett kluster och arbetar parallellt."

"Vi förstår inte."

"Det är svårt att hitta liknelser för något lekmän inte kan begripa."

Forskaren visade ungdomarna runt på forskningsavdelningen. Olika datorer var uppställda och simulerade processerna i Ämnet. Genom relativt enkla matematiska principer kunde liknande former som de tidigare uppträda, i en tredimensionell representation av verkligheten.

Det var en känsla av att förlora sig i en högteknologisk värld, skild från de resterande miljöerna på Sommar.

Pierre ledde ungdomarna till ett fikarum i närheten av forskningsavdelningen. Gult ljus sipprade in genom fönstren. Gröna ränder delade upp rummet i övre och undre sektioner, klädda i rutmönstrade tapeter.

"Vi kan berätta att detta är ett genombrott för den moderna vetenskapen." sade Pierre, "Vi kan skapa en fullt fungerande modell i våra datorer. Detta betyder att vi snart kan överföra detta till hjärnforskningen." Pierre triumferade. "Tänk vad vi skulle kunna åstadkomma med vår nanoteknologi om vi kunde modifiera oss själva på liknande sätt, och därmed lättare klara förhållandena på de olika planeterna!"

"Det går inte att föreställa sig." sade Samantha.

"Bara superdatorerna kan det." sade Pierre.

Energidrycker serverades, modifierade med vitaminpiller för att hålla forskarna pigga och klara. Det var en ovanlig värld, fylld av drömmar och intellektuella äventyr, dolda bakom en seriös fasad.

"Vad vi söker efter är de sista pusselbitarna i ekvationen." sade Pierre, "Vi räknar med att efter tre veckors tid, kartlägga hela Ämnets struktur. Detta betyder att vi kommer kunna återskapa hela Ämnets uppbyggnad, och sedan bygga ett styrprogram för att modifiera nanoteknologiska maskiner."

"Varför gör ni detta?"

"Som jag sade, för att hitta fram till något som kan användas av människorna på kolonierna. Koloniserare som inte skulle vara begränsade till mänskliga attribut, utan bättre lämpade för livet i rymden."

EN SISTA TUR TILL SJÖN

Ungdomarna bestämde sig för att klä av sig och lägga ut i den svalkande sjön. De gav upp rädsorna på ”odjuren”, simmade kilometervis ut till öarna. Besökte de gamla groparna på den största ön.

Jeffrey och Samantha skådade upp mot de guldfärgade molnen, sittande nära toppen som förut.

”Vad betyder äventyret egentligen?” frågade Jeffrey, ”Vi har sett allt och ska snart återvända.”

”Äventyret måste betyda att inget kommer vara som förut! Vi återvänder till Vinter och möter krisen. Men nu är vi bättre lämpade att möta krisen! Inte begränsade till gamla tankar och beprövade metoder.”

”Sant.” sade Jeffrey.

Utomjordiska varelser krälade upp på stranden, förenades med Ämnet och fräsande ljud kunde höras. Dagen var ung, kropparna blöta. En vind från fastlandet svepte in över sjön och fick hyn att knottas.

”Det måste också vara så att intresset växt för den utomjordiska civilisationen.” sade Samantha, ”Strålningen från solen kommer avta, allt kommer återgå till det normala. Men vi har berörts av livet och kommer längta tillbaka.”

”Jag undrar bara *hur*.” sade Jeffrey.

TILLBAKA PÅ VINTER

Att anlända till Vinter var som att besöka ett spökhús. Ungdomarna gick genom tomma korridorer. Inte en röst kunde höras: Inga vuxna som pratade, inga ungdomar som tjafsade, inga barnaskrik.

De stannade vid en köksenhet, där köksredskap låg utspridda på borden: Knivar, konservöppnare och grytor. Tystnaden var inte fullständig: Fläktar kunde höras, dämpade hummanden.

Det kändes nästan som att en epidemi dragit över rymdstationen, och inte lämnat någon oberörd.

Dialogen med William var plötslig. Han sökte upp ungdomarna, alldeles blek i ansiktet.

”Så ni är hemma till slut!” fick William fram. Tårarna var inte långt borta, musklerna var ansträngda i halsen.

”Ja.” sade Jeffrey, ”Var är alla andra?”

”Arbetarna har gett sig av.” sade William, ”Ämnet förvandlades igen. Ingen vågade ta chansen och stanna. Hur mår ni?”

”Vi mår bra.”

William blev stående i öppningen, som en utomjording fångslad av osynliga band. Han kunde inte förstå ungdomarnas lugn, precis som att något förfärligt hänt på Vinter. Själv var han skakis i benen, nästan som att benen inte ville bära honom.

”Vi förstår att du haft det svårt.” sade Samantha, ”Men äventyret för oss är en nödvändighet. Ett fenomen vi inte kan undvika.”

William sade inget.

”Hade vi följt ditt råd och lämnat Vinter hade vi inte överlevt!” sade Samantha, ”Vi behövde se livet med nya ögon!”

”Det var bara tur att ni klarade er!” sade William förfärat.

”Kanske!” sade Jeffrey, ”Men livet handlar inte bara om risker, utan även om chanser. Precis som vi sagt.”

Inget mer behövde sägas. Gruppen gick iväg, längs övergivna korridorer, där leksaker och utspillda glas pryddes golvet. Ett larm ljud på avstånd, där en lampa hade fallit ner och antänt ett täcke.

”Jag skulle kunna berätta mer än min gamla story.” sade William. Han satte sig ner i ett rum med uppblåsta kuddar, lutade sig mot väggen och andades.

”Vad då?” undrade Samantha.

”Det är fortsättningen på den story jag redan berättat.” sade William. ”Det var några få arbetare som klarade sig.”

”Fortsätt.” sade Samantha.

* * *

Det var några månader efter att William anlönt till Vinter och arbetarna flytt från byggnadsplatsen. Rapporter började komma in om kringvandrande dårar, som sökte möjligheter i en fientlig värld. Det var innan stabiliteten stärktes på Sommar, innan polisen ingrep...

En av dårarna var en av Williams närmaste. Han hade gett upp hoppet om belöning och sökte sig ut mot de näraliggande byarna, som omringade huvudstaden. Han gick över ett gult landskap, prytt av berg och några få sjöar.

Hungern gjorde strapatsen svår att bära. Han tiggde mat av kringstrykande nomader, som gav honom att äta.

När han kom fram till en av byarna sökte han arbete. Malm minerades ännu uppe i bergen, så han fortsatte till dessa utposter.

Bergen var gula oaser, befläckade av bruna bergarter, eftertraktade av många.

Sent en natt blev han misshandlad av fulla arbetare. Han lämnades ligga i det gula gruset där han bespottades av många. Blodet rann. Han försökte resa sig men var vinglig i benen. Han letade sig fram till en grotta där han spenderade flera dagar.

Med tiden kvicknade han till och drack vatten från klippan.

Mannen gick tillbaka till en av byarna. Han tog in på ett värdshus där han spenderade det sista av sina pengar.

Han satt på rummet och funderade på alla möjligheter: Han tänkte på brottslighet. På eget företagande. På att vandra som en luffare och be andra om pengar.

Timmarna blev till dagar. Dagarna blev till veckor. Han satt länge på rummet och funderade.

Till sist var han tvungen att lämna rummet.

Personalen var chockad: Mannen hade hållt sprit över kroppen, stank av svett och spya. Han mumlade om andra planeter. Ditsatt av makterna för att skipa rättvisa.

Han sattes på dårhus och kom inte därifrån. Han pratade om misslyckade affärer och räddare från andra världar.

Olika insatser gjordes för att få kontakt med mannen: Varifrån kom han? Vem var hans arbetsgivare?

Han mumlade om William, men såg honom inte som världens räddare.

Det visade sig att mannens hjärna hade kollapsat av alla möjligheter: Ingen klarade av att fånga verkligheten, hitta banan, i en värld utan tydlig struktur.

Till sist tog han livet av sig.

* * *

”Detta betyder att äventyret är en plåga!” sade William. ”Att ni klarat er så här långt får betraktas som ett mirakel!”

”Inte vårt.” sade Samantha.

”Ingen klarar det!” sade William, ”Inte kan beträda ny mark utan att förlora begrepp om rum och tid, och därigenom sluta som en dåre!”

* * *

Ungdomarna spenderade de kommande veckorna i Jeffreys rum, där de sökte arbete på olika kolonier.

De lade ner all energi i sökandet: Försökte locka arbetsgivare med intagande beskrivningar. De använde alla knep de lärt sig av William, lärarna, eleverna och sig själva. De marknadsförde sig själva som astronauter, som rest överallt och hade rymdvana.

”Det här går inte!” sade Jeffrey till slut.

Samantha låg i ynglingens säng, alldeles matt av sökandet.

”Problemet är att hela solsystemet stannat upp!” sade Jeffrey, ”Ingen har tid för två vilsna ungdomar!”

”Jag vet.” sade Samantha.

Jeffrey lade sig ner vid Samantha i sängen.

Plötsligt ljöd en signal och ett bekant ansikte uppenbarade sig vid Jeffreys dator. Detta var Pierre, vetenskapsmannen, som kontaktat ungdomarna via radiolänken.

”Söker ni jobb?” undrade Pierre.

Jeffrey gick fram till datorn och svarade ja på frågan.

”Vi behöver två försökspersoner till ett vetenskapligt experiment.” sade Pierre,
”Detta skulle kunna äga rum på Vinter.”

”Ett experiment?”

”Ja, vi har kartlagt hela Ämnets medvetande! Det enda vi behöver är två försökspersoner som kan utvärdera resultatet av forskningen.”

”Hur då?”

”Jo, genom att bli försökspersoner för den nanoteknologiska erövringen! Att upgradera sig själva med nanomaskiner, programmerade att imitera medvetandet hos Ämnet.”
Jeffrey var chockad.

* * *

Dagarna efter var en period av diskussioner och otaliga försök att söka arbeten. Det var en sak att drömma om utomjordiskt liv, en annan sak att förvandla sig själva till utomjordiska livsformer, med annorlunda medvetande!

Ungdomarna sökte ihärdigt jobb men fann inga arbeten. Maten på Vinter sinade. Till sist ställdes de inför faktum: Att kontakta Pierre eller att svälta.

”Vi vill veta mer om teknologin.” sade Jeffrey till Pierre över radiolänken. ”Ska vi bli försökspersoner måste vi få chansen att avbryta.”

”Självklart.” sade Pierre, ”Ni kan avbryta när som helst och låta nanoteknologin återställa allt till ursprungsläget. Som ni redan vet har alla nanoteknologi i blodet. Det är bara att programmera om nanomaskinerna och återställa allt till det normala.”

”Okej.” sade Jeffrey.

* * *

Diskussionen blev vild på Vinter mellan William och ungdomarna. Han hade trott att ungdomarna tappat greppet men inte i sådan omfattning!

”Det enda jag begär är att ni ger upp era drömmar och lyssnar!” sade William,
”Utsikterna för detta att lyckas är minimala!” William harklade sig. ”Och även om ni lyckas kommer ni inte att förbli er själva!”

”Vi ska göra det steg för steg.” sade Jeffrey, ”Märker vi att något går snett kommer vi avbryta försöket och återställa allt till det normala.”

”Vad försöker ni bli?” utropade William.

”Vi försöker väl prova något nytt!” sade Jeffrey, ”Dels för att hindra svälten, men också för att utmana oss själva.”

DET VETENSKAPLIGA EXPERIMENTET

Dagen hade grytt på den fjärran rymdstationen. Pierre och ungdomarna hade samlats i träningsenheten. De hade klätt upp sig i ändamålsenliga dräkter och skulle använda den låga gravitationen, för att prova motoriken på enklast möjliga sätt.

”Jag vet att det kan kännas konstigt.” sade Pierre, ”Ni kommer genomgå en längre period av transformation, där ni ska testa era färdigheter.”

”Vi vet.” sade Samantha.

Jeffrey och Samantha sprang över det linjerade golvet och kastade sig baklänges över kuddar. Kollisionen kändes som att drunkna i en bassäng, fylld av fluffiga bollar. De låg där och stirrade upp mot taket.

Och det var som att lysrören delade på sig och bildade öar av ljus.

”Detta känns ovanligt.” sade Jeffrey.

”Ni kommer genomgå en period av märkliga upplevelser.” sade Pierre, ”Ge inte upp! Ert medvetande oscillerar och övergår i det andra.”

Ungdomarna reste sig upp, alldeles vingliga. De såg rummet i ett förvridet perspektiv: Som att det avlägsna låg närmare, och att det näraliggande fanns längre bort. De betraktade Pierre från en utomjordings perspektiv, en känsla av att rummet expanderades och krymptes.

Till sist stabiliserades synfältet och ungdomarna satte sig ner, alldeles trötta. Märkliga mönster spred sig över armarna och letade sig in mot magen: Svarta segment, uttunnade blodådror, delades upp i mindre floder.

Precis som att den mänskliga formen fylldes av svart bläck.

Pierre gav Jeffrey en spruta, mycket förväntansfull, för att stabilisera transformationen.

”Vad händer?” sade Jeffrey.

”Det är en normal reaktion.” sade Pierre, ”Kännetecknande för nanorobotarnas spridning, snart kommer ni att sova.”

Jeffrey tappade medvetandet och föll till marken.

* * *

Ynglingen vaknade upp med en känsla av förlorad tid. Samantha var borta. Han befann sig i ett område utanför rymdstationen.

Olika rymdskepp hade samlats kring asteroidbältet och Jeffrey svävade fritt i närheten av Ämnet. På avstånd såg han rymdstationen: En grå sfär, med svarta mellanrum, där avlägsna stjärnor markerade avstånd.

En rymdskyttel kunde upptäckas vid Vinter: Detta var Williams privata transportmedel. Han var en förtvivlad man, en man som sett konsekvenserna av experimentet och grät besviket.

William dockade med Pierres rymdskepp och konfronterade främlingen.

Utanför lokaliserade sig Jeffrey med häpnadsväckande hastighet: Han svävade utan hjälp av rymddräkt. En ryggmonterad Jetdrift, hade sammankopplats med Jeffreys neuroner, och svarade på tankekraft.

Pierre iakttog ynglingen. William kunde inte titta, utan höjde ett vasst redskap för att döda Pierre. Men han blev stoppad av två vakter.

William skrek till Pierre, som för att bevisa vad allt betydde, men ingen ville lyssna på fadern.

Jeffrey orienterade sig hjälpligt utanför. Han passerade genom en öppning, full av stelnade livsformer. Passerade en deformerad tunnel, fylld av groteska veck och inbuktningar. Han kom ut levande på andra sidan.

Det var en känsla av att möta Gud: Som att Ämnet talade utan ord. Ett eko som inte kunde höras. Ett svar på tilltal utan konkreta formuleringar.

De svarta klipporna omringade Jeffrey, som en ring stelnade urtidsmänniskor. Och där, vid en av de sovande, syntes skepnaden av Samantha.

”Var är vi?” undrade hon.

”Vi är i närheten av vårt första ställe.” sade Jeffrey. ”Ser du livsformerna i klippan?”

”Ja.” sade hon.

Jeffrey tittade på klippan. Och han anade att livsformerna väntade på förvandlingen: Den kommande eruptionen som skulle ändra betingelserna.

”Jag känner mig inte som människa längre.” sade Jeffrey, ”Det är som att allt jag sökt besannats och kommit samman på den här platsen.”

”Men vi har förlorat något.” sade Samantha.

”Vadå?”

”Vi har blivit drömmen om oss själva.” sade hon, ”Men samtidigt har vi förlorat kontakten till mänskligheten.”

Jeffrey lyssnade.

* * *

Ungdomarna befann sig senare i träningsenheten, där Pierre gjorde sällskap med män i vita rockar. William satt oberörd en bit därifrån. Alldeles utmattad. Som att hans initiativkraft hade slocknat.

”Vi kommer till det sista elementet i förvandlingen.” sade Pierre till ungdomarna. De liknade knappt människor längre. De svarta ådringarna hade blivit till större fragment. Fötterna hade växt, huvudena deformerats. Men de kunde svara på tilltal och kände en odödlig längtan.

Pierre sprutade in den sista dosen av vätskan: En blandning mikroskopiska robotar, inte större än cellerna i kroppen, men intelligenta, simmande i svart olja.

”Ni vet inte vad ni gör!” skrek William på avstånd, ”Pengarna eller livet!” skrek han. ”Aldrig har detta illustrerats bättre!”

Ingen lyssnade på cynikern men Jeffrey kände en ilning längs ryggraden, som att det sista av människan försvann och utomjordingen tog över.

Samantha skådade in i en annan värld: Där mänskliga begrepp som ont och gott, sant och osant, upplöstes och förenades med varat.

”Vi kommer inte att överleva natten!” sade Jeffrey plötsligt.

”Döden är en naturlig process!” sade Pierre, ”Ni kommer att dö men uppväckas och bli något annat.”

Ungdomarna smakade på orden utan fruktan.

ÄMNET

Det var som att eoner hade passerat i en intergalaktisk livscykel. Ungdomarna klättrade på Ämnet, på en plats bortom den tidigare. Asteroidbältet bredde ut sig i en majestätisk krökning, moderplaneten anades nedanför.

De förflyttade sig inte längre med tankekraft. Jetstrålarna var förbrukade och hade utbytts mot sugfötter.

De betraktade solen, vars första eruptioner sände vågor av energi mot de utomjordiska kropparna. De var en del av den nya civilisationen: Ett släkte transhumana livsformer, som inte begränsades av biologisk evolution.

Ungdomarna var inte längre ungdomar. De tänkte inte mänskliga tankar. De kände inte känslor som utmärkte människosläktet. Istället var det som en aning om ett kommande rike, en längtan att upplösas.

Solen flammade.

Kosmiska händelser som aldrig registrerats fick lagar att omskrivas.

Förvandlingen fick Ämnet att oscillera: Att vibrera som supersträngar, sammankopplade i en kedja av händelser.

Och ungdomarna kröp ihop på Ämnets yta.

Att bli en del av Ämnet var inte som att dö och födas: Det var en kontinuitet, som ledde till en annan kontinuitet. Att förminskas och växa, på ett mångdimensionellt plan.

Ungdomarna betraktade verkligheten som genom ett prisma, som bröt ljuset och gav upphov till nya färger.

De blev till andra livsformer, de levde genom olika kroppar.

Kroppar som förvandlats men liknade Ämnets.

Och känslan gav vika för osinnliga tankar.